

traadte op imod os og have sagt: „J have jo liggende for Eder Andragender, som udtrykkelig sigte, at man inden en vis Tid vil rive disse Bygninger ned; hvorfor have J da ikke givet os et lille Ord om, at J satte saa stor Paaelse paa, at Sagen ikke blev afgjort for tidligt, hvorfor lode J os ikke vide, at J vilde have Sagen udsat til over 1ste Mai? Det kunde saa let være skeet, det kunde der ikke være det Mindste iveien for, naar vi blot havde vidst det; men det kunde vi jo ikke vide.“ Det var dette Sprog, som man i saa Fald vilde have hørt. Nu derimod henvendte Udvalget sig til Regjeringen og gjorde det under en stærk Bølelse af, at vi derved gik ud over vort egentlige Omraade; men tillige med en Tilkjendegivelse for Ministeren om, at vi sølte dette, og at vi derfor paa ingen Maade vilde trænge videre ind paa ham. Vi gjorde kun en Henstilling, fordi vi troede, at Sagen havde nogen Betydning. Naar man nu fremstiller Sagen saaledes, som om Henstillingen kun dreiede sig om to Bygninger, af hvilke den ene kun kunde vurderes til 2,000 Rd., den anden høist til 1,200 Rd., er dette en af disse aldeles løse og overfladiske Fremstillinger, der alene kunne gjøre Indtryk paa dem, som kun et Dieblif have havt Leilighed til at beskæftige sig lidt nærmere med Forholdet. Udvalget har kun, hvad de enkelte Tilfælde angaaer, havt Noget med saadanne Tilfælde at gjøre, om hvilke der foreligger Andragender; Andet have vi, saavidt jeg skjønner, ikke havt at sylesætte os med. Jeg veed ikke, hvormange Bygninger der falde ind under den Kategori, vi have opstillet; men det veed jeg, at af de 6 à 7 Andragender, som overhovedet vare henviste til os, var der to, som faldt ind under denne Kategori, og dem have vi beskæftiget os med, idet vi forøvrigt vidste, at der var endeel, som vare i lignende Tilfælde. Der staaer jo nævnt i Udvalgets Betænkning — jeg maa nu citere lidt ud af Hovedet —, at den høieste Sum, hvormed der kunde blive Tale ved Erstatning for Bygninger, der staae med ubetingede Reverser paa Grunde, som ere exproprierede, er 17,000 Rd. Der have vi Kategorien; men de enkelte Tilfælde, som foreligge os, vare kun de 2, som vi have berørt under vor

Indstilling under Nr. 2 og 3. — Jeg skal nu ikke fortsætte længere, hvad jeg maaffee maatte kalde den personlige Deel af denne Discussion. Der er endnu en Uendelighed af Bemærkninger, som kunde gjøres; men jeg skal villig renoncere derpaa og ansee det for tilstrækkeligt at have udtalt blot saa Meget, som jeg har gjort. Derimod tør jeg maaffee sige en lille Smule med Hensyn til Sagen i dens Hælsed. Herom er idag bemærket, at der er en vis Sandsynlighed for, at Krigsministeren, som stod fuldkommen paa Lovens Standpunkt, som var fuldstændig entig i alle dens Bestemmelser og ikke havde nogen Indsigelse at gjøre mod den hele Aand, hvoraf den var udgaaet, var en bedre Fortolker og Udfører af denne Lov, end et Medlem kunde være, som bitterlig havde befundet sig i Opposition mod Fleertallet af Forsamlingen og mod Regjeringen med Hensyn til et Retsspørgsmaal, der spillede en stor Rolle under den tidligere Afgjørelse. Dette kan være ganske sandt, der er Noget i denne Bemærkning, dersom der kun ikke var et Par Omstændigheder, der paa begge Sider maatte siges meget at svække netop denne Fremstilling. Disse Omstændigheder ere de, at den Lov, som blev stadfæstet den 6te Juli 1867, overordentlig lidet lignede den Lov, som blev indbragt af det ærede Medlem for Helsingør som Krigsminister, men blev en Lov, som i meget væsentlige Punkter fjerner sig aldeles bestemt fra, hvad den daværende Krigsminister ansaae for rigtigt; thi den blev vedtagen i Genhold til en Indstilling fra det dengang nedsatte Udvalg i Folkethinget, af hvilket jeg havde den Ære at være Medlem, og i hvilket — det tør jeg maaffee uden Ubeskedenhed sige — Bestræbelser fra min Side fik megen Indflydelse paa den Form, som Loven af 6te Juli 1867 endelig fik, og det ærede Medlem som Krigsminister var egentlig ikke saa meget villig til at modtage denne Lov, der netop i en væsentlig Henseende havde modtaget et Præg, som var forskjelligt fra det, som han oprindeligt havde tilsigtet. Der foreligger altsaa paa den ene Side en vis Formodning for, at ogsaa jeg kan have nogen Idee om, hvad Aanden og Tanken i Loven har været, og paa den anden Side foreligger